

Oh wõtta ärra tiggedust,
Ja kangekaelust, surustust,
Keif wõtta hopis ärra.

Luttikatte rohhi.

Kelle maias luttikad on ja neist tahhab
lahti sada, se pango ommad sängid, tolid,
istmed ja keif kešket tubba ühte hunnikusse,
toppigo ukšed ja hafnad sammaldega ehk
takkudega finni, et suitso wälja ei sa. Siis
pango temma paia sisse tullisid süssi, ja
pango sütte peäle werend nael kollast weew-
lit, ja jooksko isse toast wälja. Tükki aia
pärrest, kui se wewel otsa põllenud ja sööd
kustunud — mis ta läbbi hafna woib wa-
data — siis pango jälle uut luggo ellawaid
süssi paiaisse ja nisamma paljo weewlit peä-
le. Menda tehko temma nelli korda järges.
Kui siis üks terwe nael weewlit ärraprugi-
tud, ja ukšed ja hafnad terwe päwa ja ö
finni olnud, on luttikad sutumaks otsas.

Siis woiwad ukšed ja hafnad jälle sada lah-
ti tehtud, et keif wing wälja lähhab, sedda
(wingo) ei olle kauaks.

Sedda ollen minna isse läbbi katsunud,
ja ollen luttikatest lahti.

Jubba keif se rahwa werri
Olleks kui mailma merri,
Mis on luttikatte nahkas,
Ja mis ilmas haises, lehkas.
Ammust aiašt jubba olli
Luttikattel kange wolli:
Keige kangem mees, kui maggab,
Luttikas seäl ennast taggab,
Lähhab hammustab ta nahka
Werriseks ja färna, pahka;
Ja kui närrind mehhe maggo,
Otsib pärrest seina praggo.
Kinnad, käd ja körwad, Pead
Maitswad luttikatte head.
Agga üks weewli wing
Luttikal' on surma king.
